

TURCZI ISTVÁN

Népdal

Gondolj el valamit, ami jólesik. Mondd: asszonyod fürdik a tóban. Ismételd meg: fürdik a tóban. Illessz hozzá tájat: opálos, tagolatlan derengésből szódd újra alakját. Bízd magad a csöndre, és nagyon figyelj. Láthatod: ahogy hosszú vizes haját előre-hátra dobja, megremeg a föld. Szél fésüli, víz a tükre. Meghitt füvek beillatozzák. Fenyők vigyázzák méltóságát. Felhők utánozzák mozdulatait. Madárraj dicséri, miközben pillantásod aranypora messziről hull rá. Az est csak egy borzongás szemhéjad alatt. Csípőt, hasat, kebleket, végtelen megtérések helyeit világítja be a tűlevelekről aláhulló nedves fény. Kitartó szita-kötők surrannak bőre és emléke közé. Tedd meghitté: kezekben lebbenjen rétpuhaságú törülköző. Már kész a rajz; ujjaid, e fázékony madarak, hozzárepülhetnek végre, mielőtt elfödi előled a gyorsan leszálló éj-paraván.